

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 3315/14
11.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из Уба, Карађорђева 2, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, ради поништаја решења број 463-02-00346/2011-07 од 30.01.2014. године, уз учешће заинтересованог лица ББ из ..., ..., чији је пуномоћник ВВ из ..., ... и Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац Републике Србије, у предмету грађевинском, након закључене усмене јавне расправе дана 03.12.2014. године, у нејавној седници већа одржаној дана 11.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против закључка Одељења за имовинско-правне, грађевинске и комунално-стамбене послове Градске општине Савски венац у Београду број: 46-90/2012-III-01 од 14.06.2013. године, којим се у ставу првом диспозитива дозвољава понављање поступка окончаног правноснажним решењем Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске

послове број: 46-82/2000 од 13.03.2001. године, а у ставу другом диспозитива се наводи да ће Одељење за имовинско-правне, грађевинске и комунално-стамбене послове у поновном поступку одлучивати да ли су испуњени услови за поништај решења Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове Градске општине Савски венац број: 46-82/2000 од 13.03.2001. године.

У тужби поднетој Управном суду 03.03.2014. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, указујући да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у супротности са садржином изведених доказа, а не садрже оцену навода жалбе тужиоца против првостепене одлуке. Наводи да су предлог за понављање поступка у овом предмету поднели сада покојни ГГ из ... и његова ћерка ББ из ... као законски наследници покојне ДД бивше из ..., те како је у току поступка предлагач ГГ умро03.2009. године, поставља се питање ко је могао у његово име да настави поступак, јер је пуномоћник лица која су поднела предлог за покретање поступка доставио обавештење да је покојни ГГ од законских наследника оставио супругу ЋЋ која живи у ... и кћерку ББ из ..., али није доставио оставинско решење, тако да се не зна да ли су оне и на којој имовини оглашене за наследнике покојног ГГ, нити се види ко је овлашћен да супругу покојног ГГ, ЋЋ заступа у овом поступку, јер се из пуномоћја које је приложио адвокат Божидар Стевановић види да га је она овластила да је заступа у оставинском поступку иза смрти покојног ГГ, али не и у овом поступку. О овим чињеницама ни првостепени ни тужени орган нису дали било какве разлоге, већ ГГ који је умро пре 4 године и даље третирају као странку у поступку. Притом тужени у побијаном решењу као разлог за понављање поступка наводи да у предмету нема доказа о сагласности Републичког јавног правобранилаштва за изузимање спорног земљишта, иако те чињенице уопште нису биле предмет предлога за понављање поступка, нити је Републички јавни правобранилац било када поднео такав предлог. Тужилац указује да се из образложења првостепеног закључка може закључити да се првостепени орган упустио и у оцену правилности правноснажног закључка првостепеног органа број: 46-82/2000 од 01.02.2001. године, којим је учесници у поступку ДД (за коју првостепени орган није имао било каква сазнања да је пре тога умрла), постављен привремени заступник, да би на основу тога одлучио да усвоји предлог за понављање поступка, закључујући да у конкретном случају нису били испуњени услови за постављање привременог заступника прописани у члану 45., 75. и 131. Закона о општем управном поступку, што је супротно неспорним чињеницама утврђеним у овом поступку, имајући у виду да је у време вођења претходног поступка Јелена Ђорђевић у земљишним књигама била укњижена као корисник спорних парцела, а њени наследници нису своја евентуална права укњижили нити ставили било какву забележбу њене смрти, из чега произлази да је једино она и била легитимисана у

овом поступку. Притоме се из списка предмета види да позив за расправу и достављање било каквих поднесака ДД није могло бити уручено са напоменом достављача да се не налази на датој адреси, а не са назнаком да је умрла, те код таквог стања ствари, с обзиром на претпоставку тачности јавних књига као и чињеницу да ни првостепеном органу нити осталим учесницима у поступку није било познато да је ДД умрла, тужилац сматра да је првостепени орган правилно поступио када је на основу члана 45. и члана 75. став 2. Закона о општем управном поступку ДД, као странци чије пребивалиште односно боравиште није могло бити утврђено, поставио привременог заступника у овом поступку и сматра апсолутно неприхватљивим становиште првостепеног органа, које је прихватио и тужени, да за доношње таквог закључка нису били испуњени законски услови. Како је ДД, лице укњижено у земљишној књизи као корисник спорне парцеле, све време имала привременог заступника који је у њено име и примио првостепено решење, то се, по мишљењу тужиоца, предлагачи не могу са успехом позивати на разлоге за понављање поступка из члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а предлог за понављање поступка поднели су по протеклу објективног рока од 5 година, супротно одредби члана 242. став 3. Закона о општем управном поступку. Притоме се из решења о наслеђивању Четвртог општинског суда у Београду О.бр.6890/89 види да спорна непокретност није ни била предмет наслеђивања иза смрти покојне ДД, из разлога што је она ову непокретност отуђила за живота, па самим тим та непокретност није ни могла представљати предмет њене заоставштине. Из уговора о продаји и куповини који је оверен пред Другим општинским судом у Београду 29.12.1969. године под Ов.бр.7015/69, који је приложен првостепеном органу у току овог поступка, јасно се види да је покојна ДД спорну кућу са свим парцелама на којима се кућа налази и околним парцелама на којима је имала право коришћења, још 1969. године продала ЕЕ, од кога је тужилац АА купио ову непокретност и за то у целини наплатила купопродајну цену и непокретност му предала у државину. Тужилац напомиње да је на основу правноснажног решења првостепеног органа број: 46-82/2000-III-03 од 13.03.2001. године непокретност одређена у изреци тог решења изузета из поседа тадашњег земљишно-књижног власника и предата у посед АА који је у посебном поступку платио накнаду Републици Србији, те имајући у виду да је тужилац на основу пуноважног уговора о купопродаји из 1997. године, а затим и на основу правноснажне одлуке државног органа из 2001. године, у државини спорне непокретности дуже од 10 година, сматра да је он сва права на спорној непокретности стекао и путем одржаја, и та права му се не могу одузети у било каквом поновљеном поступку. Истиче да је наведено решење од 13.03.2001. године донето у складу са Регулационим планом просторне целине "Дедиње" на основу члана 20. Закона о грађевинском земљишту који је тада био на снази, а према плану парцелације у смислу члана 9. став 2. истог закона, те

како је Регулационим планом просторне целине "Дедиње" било одређено формирање катастарске парцеле број: ...-... КО ... од више парцела, од којих је на неким у земљишним књигама као корисник била уписана покојна ДД, за исход наведеног поступка било је потпуно ирелевантно да ли је у том поступку она учествовала као странка, преко привременог заступника. Образложење првостепеног органа у ожалбеном закључку да у конкретном случају није било места постављању привременог заступника јер за то нису постојали разлози целисходности и хитности јавног интереса, са додатним разлогом да изузимање земљишта није вршено у циљу изградње јавног објекта, по мишљењу тужиоца је потпуно неразумљиво, имајући у виду да закључком првостепеног органа од 01.02.2001. године привремени заступник ДД није ни постављен због наведених разлога, већ због тога што је њено пребивалиште, односно боравиште било непознато. Указује да су сви ови наводи истакнути и у жалби тужиоца против првостепеног закључка, а о њима тужени није дао никакве разлоге. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и наложи туженом органу да поново одлучи о жалби тужиоца против првостепеног закључка, или да преиначи побијано решење и жалбу усвоји у целини.

Заинтересована лица нису доставила одговор на тужбу која им је достављена на одговор према повратницама у спису.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу дана 03.12.2014. године у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица ББ, а у одсуству уредно позваног туженог органа и уредно позваног законског заступника заинтересованог лица Републике Србије, све у смислу одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао при наводима из тужбе, тужебеном захтеву и при свим изјавама, наводима и поднесцима датим током управног поступка, а пуномоћник заинтересованог лица ББ је оспорио наводе тужбе у целини и остао при свим наводима, поднесцима и доказима приложеним током управног поступка у овом предмету.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и одговора на тужбу пуномоћника заинтересованог лица ББ у речи на одржаној усменој јавној расправи, свих списа ове управне ствари и доказа изведених на одржаној усменој расправи, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против закључка првостепеног органа, налазећи да је тај закључак донет без повреда правила поступка и да је заснован на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени права.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења првостепени закључак је донет у поновном поступку, у извршењу решења туженог органа број: 463-02-00346/2011-07 од 28.03.2012. године, којим је поништен закључак Одељења за имовинско-правне и стамбене послове општине Савски венац у Београду број: 46-261/08-IV-01 од 05.05.2011. године и предмет враћен на поновни поступак ради утврђивања чињеничног стања и прикупљања доказа релевантних за одлучивање у овом предмету. Првостепени орган је у поновном поступку уважио предлог ГГ и ББ, поднет преко пуномоћника адвоката Божидара Стевановића из Београда и дозволио понављање поступка окончаног решењем Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове број: 46-82/2000 од 13.03.2001. године и одредио да ће се у поновљеном поступку одлучити да ли су испуњени услови за поништај овог решења, којим је изузето из поседа земљишно-књижног корисника ДД из ..., неизграђено градско грађевинско земљиште на катастарској парцели број ... у површини од 886м², катастарској парцели број ... у површини од 816м², катастарској парцели број ... у површини од 1003м², све КОБ-..., а од власника Републике Србије изузета је катастарска парцела – улица бр. .../... површине од 172м², у корист овде тужиоца АА, у циљу припајања катастарској парцели број ..., ради образовања грађевинске парцеле ...-... КО ... у ..., према Регулационом плану просторне целине "Дедиње". Предлог за понављање поступка поднет је из разлога што је наведено земљиште изузето без учешћа странака, односно без претходног поступка у којем би се утврдило да је корисник земљишта преминуо и могућности да се потенцијални наследници појаве у поступку, сагласно одредби члана 44. Закона о општем управном поступку. Предлагачи су предлог засновали на одредби члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку.

По оцени туженог органа, датој у образложењу оспореног решења, првостепени орган је на основу утврђеног чињеничног стања правилно поступио када је ожалбеним закључком, у смислу члана 239. тачка 9., а у вези са чланом 242. став 1. тачка 5. и чланом 246. став 1. Закона о општем управном поступку, усвојио предлог и дозволио обнову поступка. По налажењу туженог органа, из ожалбеног закључка, спроведеног поступка и предлога за обнову поступка види се да је надлежни орган испитао и утврдио услове из члана 246. Закона о општем управном поступку, односно утврдио је да је предлог за понављање поступка

благовремен, да је поднет од стране овлашћеног лица и да је разлог из члана 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, на коме се заснива предлог, учињен вероватним. Ово због тога што се из списка предмета утврђује да је ГГ решење број: 46-82/2000 од 13.03.2001. године достављено 05.08.2008. године, а да је предлог за понављање поступка поднет дана 01.09.2008. године, да је ожалбени закључак правилан и на закону основан и да су испуњени услови из члана 239. став 1. тачка 9. а у вези са чланом 242. став 1. тачка 5. и чланом 246. став 1. Закона о општем управном поступку за одлуку каква је дата у диспозитиву ожалбеног закључка. На основу документације у списима, тужени орган налази да поступак окончан решењем од 13.03.2001. године треба поновити сагласно члану 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, јер лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку доношења тог решења, а сагласно члану 242. став 1. тачка 5. у вези са чланом 239. тачка 9. предлог је поднет у року од 30 дана од дана пријема тог решења, што значи да је предлог благовремен.

На основу изложеног тужени орган је донео оспорено решење правилном применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Имајући у виду изложено, Управни суд је наводе тужбе оценио неоснованим и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Нису основани наводи тужбе којима се указује да законски наследници покојног предлагача ГГ који је преминуо 05.03.2009. године и иза себе оставио супругу ЂЂ и ћерку ББ из ..., нису могли да наставе поступак у његово име, јер пуномоћник покојног ГГ, који је доставио обавештење о његовој смрти, није доставио оставинско решење, тако да се не зна да ли су оне и на којој имовини оглашене за наследнике покојног ГГ. Ово због тога што је поступак у овој ствари покренут и по предлогу ББ, која је истовремено ћерка ГГ односно његов законски наследник, а својство законског наследника стиче се у моменту смрти оставиоца, а не у моменту доношења оставинског решења. Погрешан навод туженог органа у оспореном решењу да је разлог за понављање поступка у овој ствари то што у предмету нема доказа о сагласности Републичког јавног правобранилаштва за изузимање спорног земљишта, није од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер су у образложењу првостепеног закључка и оспореног решења дати правилни разлози због којих је дозвољено понављање поступка из разлога прописаних чланом 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, на којима је предлог заснован. Без утицаја су на другачије одлучивање наводи тужбе којима се указује да је првостепени орган ценио и правилност правноснажног закључка број 46-82/2000 од 01.02.2001. године, којим је учесници у поступку ДД постављен привремени заступник, имајући у виду несумњиво утврђену чињеницу да је ДД у време покретања и

вођења поступка окончаног решењем чије се понављање тражи, била покојна, те да је имала законске наследнике који у овом поступку нису учествовали, а требало је да учествују, о чему првостепени орган није водио рачуна, сагласно одредби члана 44. Закона о општем управном поступку. Због тога је неоснован навод тужбе да се предлагачи нису могли са успехом позивати на разлоге за понављање поступка из члана 239. тачка 9. Закона о општем управном поступку, а неоснован је и навод тужиоца да је предлог за понављање поступка поднет по протеклу објективног рока од пет година, супротно одредби члана 242. став 3. Закона о општем управном поступку. Ово због тога што је одредбом члана 242. став 3. Закона о општем управном поступку прописано да се понављање управног поступка не може тражити по протеклу рока од пет година од достављања решења странци, а према тумачењу ове норме у досадашњој судској пракси ако странци није дата могућност учествовања у поступку, она може независно од тога да ли је у односу на странку која је учествовала у поступку прошао рок од пет година из става 3. члана 242. Закона о општем управном поступку, у року од месец дана од дана њој достављеног решења ставити предлог за понављање поступка. Из списка предмета није спорно да је предлог за понављање поступка у овој ствари поднет у оквиру субјективног рока од једног месеца, прописаног одредбом члана 242. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, а рок од пет година из става 242. став 5. истог закона, за сваку странку почиње да тече од оног дана када је њој достављено решење. Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да нису од утицаја на другачије одлучивање у овој ствари, имајући у виду да је закључком првостепеног органа само дозвољено понављање поступка окончаног решењем Одељења за комунално-стамбене имовинско-правне и грађевинске дозволе број 46-82/2000 од 13.03.2001. године, а накнадно ће се у поновљеном поступку одлучивати да ли су испуњени услови за поништај наведеног решења, како је то констатовано и у ставу другом закључка првостепеног органа, услед чега се наводи тужбе који се односе на правилност решења донетог у поступку чије се понављање тражи не могу ценити у овом управном спору, у коме се цени само правилност закључка којим је понављање поступка дозвољено.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, након закључене усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.12.2014. године, 14 У 3315/14

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉД